

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΡΙΟ ΜΕΞΑΙΩΝΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΜΟ, ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΤΡΑΝΤΕΛΛΑ

ΤΙΣ άρχές του ΙΖ' αιώνα — περί τὸ 1619 περίπου — ἦταν φημιμένος σὲ διὰ τὴν Εὐρώπῃ ὁ Ἰταλὸς μουσουργὸς Ἀλέξανδρος Στραντέλλα, τόσο γιὰ τὴς ρομαντικὰς περιπέτειάς του, ὅσο καὶ γιὰ τὴ μουσικὴ του ἰδιοφυΐα.

Τὸν ἴδιο καρὸ ἕνας εὐπατριδὸς Βενετῶν, ἀπὸ τὴς ἰσχυρότερας οἰκογένειας τῆς θρωάκης πατρίδος του, εἶχε ἀγάθησι τὴν Ὁρτανσία, μιὰ θελκτικὴ νὰ κατωτέρας τάξεως, τὴν εἶχε ἀπαγάγει σὲ καταφύγιον ἀσφαλὲς καὶ προσταθούσα νὰ τὴν μορφώσῃ ἑξαιρετικὰ, γιὰ νὰ πείθῃ ἑπειτα τοὺς γονεῖς του νὰ συγκατατεθῶν ἐπιτήδης ἀνθρώπους τὸν στὴν πατρίδα τοῦ μουσουργοῦ Νεάπολι, καὶ προσφροντάς του τὴν ἡγεμονικὴ ἀμοιβή. Ὁ Στραντέλλα δέχτηκε καὶ πῆγε στὴ Βενετία. Ἐκεῖ ὅμως τόσο γοιτηθερὸ ἀπὸ τὴν ὁμοφυΐα τῆς μαθητριάς του κ' ἀπ' τὰ ἐκλεκτὰ διανοητικὰ χαρισμάτια τῆς, ὥστε τὴν ἀγάπησε θεομὰ καὶ καθώθησε νὰ τῆς ἐπινεύσῃ ἐπίσης ἀνάλογο σὲ τραγεοφάνεια ἀσθμῆα.

Ἐνα ὁμοιοφῶ ἀνοσιβιάτικὸ πρῶτῃ, λοιπὸν, ὁ δὺ ἐρωτευμένον δραπέτευσαν κορυφὰ ἀπὸ τὴ Βενετία, γιὰ ν' ἀποφυγοῦν τὴς συνέπειας τῆς ἐκδίκησης τοῦ πανσχινοῦ ἐραστοῦ τῆς Ὁρτανσίας. Ἐκεῖνος πραγματικὰ φράξῃ ἀπ' τὴν προσβολή κ' ὠρῆστικε ἀσπυνο μῦθος κατὰ τῶν δύο φευγάδων.

Μισοφωτὸ δολοφόνου τῆς ἀπολιτοῦ ἐμπιστοσύνης του κ' ἡγεμονικὰ πληροφοροῦν, ἀνοσιβιτησαν τὸν τραγεοφῶ ζευγάρῃ στὴν πατρίδα τοῦ μουσουργοῦ Νεάπολι, νομιζοντας ὅτι κατέφυγε ἐκεῖ. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἐπιμονὴς ἔφρονε, τοὺς ἀνακάλυψαν ἐπιτέλους στὴ Ρώμη, ἐφροδίστηκαν ἀπὸ τὸν πρῶτότῃ τους μὲ συνιστικὰ γράμματα γιὰ τὸν ἔχει προσενθῆ τῆς Βενετίας — γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ στὴν ἀπαρῶσθια πρῶτῃα μετὰ τὴν ἐπέλευσι τοῦ ἐγκλήματός των—καὶ σίγουρον πλέον γιὰ τὴν ἀτιμωροσύνη των, ἀποφράσαν νὰ δολοφονήσουν τοὺς δύο ἐραστὰς μὲ τὴν πρῶτῃ ἐνδοκίμῃ εὐκαρίῃ.

Δὲν ἀργησε νὰ παρουσασθῇ αὐτῇ ἡ εὐκαρίῃ. Γιὰ νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα ὁ Στραντέλλα, μέχρις ὅτου ἡ περὶσπῆσις τὸν ξαναφρονῆ στὴν πρῶτῃ του οἰκονομικὴ ἀνθρωπότητα, λάμβανε μέρος ὡς χορηγῶς σὸ χορὸ τῶν ψαλτῶν μιᾶς ἐκκλησίας. Οἱ δὺ κακοῦργοι λοιπὸν πῆγαν στὴν ἐκκλησία σὲ κάποιον ἑσπερίῳ, σκοπεύοντας νὰ δολοφονήσουν τὸν Στραντέλλα σὲ κανένα σκοτεινὸ δρομάκι, δταν θὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Ἡ ἰερότης τοῦ τόπου ὅμως καὶ ἡ ἀνεύφραστη γλυκίητος φωνὴ τοῦ Στραντέλλα — ἐπίσης περιφρῶν τενόρον — μάλασαν σὲ τέτοιο σημεῖο τῆς θρηωδῆς ψυχῆς τους, ὥστε μετανόσαν περὶ. Καὶ δὲν ἀρκέσθησαν μόνου στὴ μεταμέλειά των, ἀλλὰ πληροῖσαν ἔπειτα τὸν ἀνίστοπτο μουσουργῶ, τοῦ ἑξομολογήθησαν τὸ σέβδι τους καὶ τοῦ συνέστησαν νὰ φηγῆ μὲ τὴν ἀγαπημένην του σὲ ἀσφαλῆστορο καταφύγιον, γιὰτὶ ἡ Ρώμη δὲν ἦταν καθόλου ἀσφαλῆς. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιεικοῦς ποιητικῆς νομοθεσίας τῆς.

Ὁ Στραντέλλα, σφίγγοντας μὲ ἐνθουσιασμὸν τὰ χεῖρῃ τῶν δύο τῶν ἰμῶν ἔκρινον ἐκθροῦν τὸν, ἀκολούθησῃ τῆς συμβουλῆς τους καὶ ἀσπῆτερος γιὰ τὸ Τουρῖνον. Οἱ μισοφωτὸι πάλι γῆρσαν ἀμείωσις οἱ Βενετῖα καὶ γυνοστοπήσαν τὴν δραπέτευσι αὐτῶν κηρὸ τους, προσθετοντας ὅτι δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ ἀναλάβουν τὸ ρόλο δολοφόνων, γιὰτὶ στὸ Τουρῖνον οἱ νόμοι δὲν ἀσπῆνοντοσαν, κ' ἡ διπλωματικὴ αὐτοῖα κ' αὐτῇ ἀξία παραδίδονταν ἀπὸ τῆς ἑγχώριος ἀρχῆς, δταν ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκλήμα κατὰ τῆς ζωῆς ἀνθρώπου.

Τὸ μῦθος τοῦ Βενετοῦ εὐπατριδῶν χορηγῶθηκε ἀπὸ τὴν ἀποτυχία αὐτῇ, ἀντὶ νὰ χαλαροθῇ. Ἦρθε λοιπὸν δὺ ἄλλους κακοῦργους, μὲ ἀμωχαρεῖς κ' ἀνοσιβιτηδῆς, κ' ἀφροῦ τοὺς ἐφροδῖασε μὲ ἄφρονα χημάτια καὶ μὲ συνιστικὰ γράμματα στὸν ἔχει φίλο του καὶ προσενθῆ τῆς Γαλλίας, τοὺς ἔστειλε στὸ Τουρῖνον μεταμωχρῆσῖμοις σὲ φηγήσῖμοις δῖθεν ἑμπύροισ. Ὁ προσενθῆς τῆς Γαλλίας, ἀνὰπικτος γιὰ τὸν πρῶτο φαρκοῦλα, ποδὸ ῤεμα τὴν ἔκανε ὅτι κῆλε...

Οἱ δὺ ἄνδρες ἀρχισαν νὰ τραθοῦν τὰ δίχτυα ποδὸ σήμερα φαίνοντοσαν ἑξαιρετικὰ θαρεδῖα...

ματικὸ ρόλο τῶν δὺο ἔκρινον ἀφίλων, ὅχι μόνου τοὺς ἔδωκε ἀσπῖο στὸ μέγαρο τῆς πρῶσθῆας, ἀλλὰ καὶ διεκδίκησῃ τὴν παρουσίαις τους σὲ διάφορα πρόσωπα τῆς ἑγχώριος ἑκεί ἀριστοκρατίας. Ἐτοῖ, μὲ τὴν ἰσχυρὴ ἰσπυτήριε τοῦ Γάλλου προσενθῆ, μπόροσαν εὐκολότατα ὁ δὺ κακοῦργοι νὰ βροῦν τὰ ἔχρη τῶν φευγάδων, καθὼς καὶ τὴν διαμονή τους.

Σίμωρον λοιπὸν μὲ τὴς πληροφορίες των, καὶ μὲ τὴν πραγματικότητα ἄλλωστε, ἡ τότε ἀντιβασίλισσα δουκῖσα τῆς Σαβοῖας μῶλις ἔμωθε τὴν ἀφίεσῃ τοῦ ἐνδόξου μουσουργοῦ στὴν πρῶτωουσία τῆς, καθὼς καὶ τὴν ἱστορία τοῦ ἐπιανδύονου ἐρωτός του, ἐνδιαφῆρθηκε προσωπικῶς γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν δὺο ἐραστῶν. Κι' ἔτσι, ἀφροῦ ἔδωκε αὐτοῦτῆς διαταγῆς στὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν ἐπιτήρησι κάθε ἰπάπτου ξένου, τὴν Ὁρτανσία τὴν ἔστειλε κηρῖα σ' ἕνα μοναστήρι σίγουρο καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, τὸν δὲ Στραντέλλα προσέλαβεν ὡς διδάσκαλὸν τῆς παραχωρῶντας του καὶ ἰδιαίτερο διαμῶροσμα στὰ ἀνάκτορα.

Ἦρθεσι λίγος καιρὸς. Ὁ Στραντέλλα, ἡσυχασμένος πειὰ καὶ μὴ βλέποντας τίποτε τὸ ἴσποτο, ἀποφράσῃ νὰ βεβαιωθῇ προσωπικῶς καὶ μὲ κηρῆς ἐκθροῦσε στὴν πάλι ὅτι παρήλεθε κάθε κίνδυνος. Καὶ τοῖτο, γιὰτὶ ἀνωμομονοῖσε νὰ ἐλευθερωθῇ τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ τελευτήσουν καὶ τοὺς γάμους των. Σὲ μιὰ ὅμως ἀπὸ τὴς μικροκαρδῖας αὐτῆς, ὁ ἀόρατος, μὲ πταναγοῦ παρόντες κακοῦργοι, τοῦ ἐπέτρεθησαν, τὸν καταπλήγισαν μὲ τὰ σπῆλῆτα των κ' ἔφριναν ἄφροτο.

Ἀνοσιβητος ὁ Στραντέλλα μεταφῆρθηκε στὰ ἀνάκτορα, ἡ πύλες τῆς πόλεως κλεισθησαν κ' ἔφρονεσι ἀσπῆρες ἔφριναν παντοῦ. Ἐτοῖ ἐγῶσθῃ ἡ δραπέτευσι τῶν κακοῦργων καὶ ἡ ἰσπυτήριε, τὴν ὁποία χωρῖς νὰ θέλλῃ καὶ νὰ ξῆροῦ τοὺς εἶχε ὀδοῖσι τὸν Γάλλου προσενθῆ. Ἡ δουκῖσα τῆς Σαβοῖας τότε τόσο ἀγανατῆσῃ καὶ τόσο βίαια ἐπέληξε τὸν ἐκθροῦ δὺο δλωμάτη, ὥστε παρ' ὀλιγο νὰ ἔσπῆσῃ καὶ πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ τοῦ ἰσχυροτάτου δουκῆτος τῆς Σαβοῖας.

Ἐνας χρόνος, ἕνας διόκληρος χρόνος ἀγῶνῖας, φροντῖδων καὶ περιθάμωρον ἱατρῶν, χρεοστῆσῃ, γιὰ νὰ ἀναρῶσθῃ ἀπὸ τὰ τραγεοφῶ τραυματῖα τοῦ ὁ Στραντέλλα. Ἡ ἀγαπημένη τῆς Ὁρτανσία δὲν ἔμωθε οὔτε νύχτα ἀπὸ τὸ προσεφροῦτο του, γιὰτὶ ἡ ἀντιβασίλισσα—δουκῖσα τῆς— εἶχε κ' ἔκρινον μεταφῆρεσι στὰ ἀνάκτορα τὴν, συγκαμῖνον ἀπὸ τῆς ἀγῶνῖας: ἐκπῆσῃσις τοῦ μουσουργοῦ, ὁ ὁποῖος διαρκῶς τῇ λατρευτῇ του φῶνῃ στὰ παραμυθῆ τῇ.

Τότες φροντῖδες ἐπιτέλους κ' ἡ σερβῆνια ἰδιοσυγκροσία τοῦ Στραντέλλα νίκησῃ τὸν θάνατο. Ἡ δουκῖσα τῶν κηρῆτες στὴν ἰδιαίτερα ἰητροσύνη τῆς, δέταξε νὰ τελευτήσῃ ὁ γάμοι των στὰ ἀνάκτορα καὶ μῆλλον γαλήνῃ ἀνοῖγῖον τῶρα μῶρὸς στοὺς δὺο πολυπαρεῖς κηρῖ νεαροῦς σὺζῖγγους.

Ἀστυχῶς ἡ μοῖρα θέλησῃ τὸν ἀφροῦ χῆμα τους ἀρκέσθῃ στὴν μὲ ἐνθουσιασμὸν περίοδου τῆς ζωῆς τῶν: καθησυχασμένοι καὶ πάλι ὁ Στραντέλλα καὶ θεοφροντάς κάθε κίνδυνον περῶσθῖων πειὰ — ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατομο τραυματισμό του, τὴν πῆροδο τόσο καιροῦ καὶ τὴν τελεία σιωπῇ τοῦ ἔχθροῦ του — ἔπαρε νὰ παύσῃ τὸν προφυλακτικὰ ἔκρινον μέτρα, τὰ ὁποῖα τοῦ συμβούλευσε πρῖν ἡ φροντῖς. Κι' ὄχι αὐτὸ μόνου, ἀλλὰ ἔχοντας τελειώσῃ ἕνα καινοφυρο μελοδωμάτιον, τῶπῆσῃ στὸ τότε περιφρῶν θεατροῦ τῆς πόλεως Γενῶνῃς κ' ἀποφράσαν νὰ παρενθῆρῃ προσωπικῶς στὴν πρῶτῃ παραστάσει. Κι' ἔτσι, τὴν βῖα μέγα ποδὸ ἔφρινε στὴ Γενῶνα ὁ Στραντέλλα, συνουθενῶσῃ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σὺζῖγγο του, ἔφθαναν συγχρότως καὶ δὺ ἐποπῖοι τίποτι, ποδὸ προσεχρόντοσαν ἀπὸ τῆ Βενετία. Ἡ ἰστανωαία βροῖκε ἐν τάξει τὰ διαβατήριά τους, καὶ τοὺς ἐπιτηρῶσε ὅμως κ' αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὸσους ἄλλους ἐγκλημῆατικῶς τίποτους, ποδὸ εἶχαν μαζευτῇ στὴ Γενῶνα, γιὰ νὰ ἐποφῆρθηθῶν ἀπὸ τὴν κομισσοφροῦ, ποδὸ προκῆλεσε ἡ πανηγυρικὴ παραστάσει τοῦ μελοδωμάτιος τοῦ μουσουργοῦ.

Ἡ ἀποθῶσις ἔσπῃε τῆς προσπαθείας: τοῦ μεγαλοφροῦς καλλιτέχον. Τὸ μελοδωμάτιον ἐπέτῃε θρηαιενθῆ καὶ μὲ λαμπρὰ δεξίωση διαοργῶσθῃκε ἀπὸ τὸν πρῶτοδο τοῦ συμβουλῖου τῶν γερῶντων, τὸ ὁποῖον διακοῖσῃ τότε τῇ Γενουατικῇ Δημοκρατίῃ. Μὰ δταν τὸ ἐνθουσιασμὸν ζευγάρῃ ἀποθῆρκε κατὰ τῇ χαρῶνῃ νὰ κηρηθῇ, κατακορυμῶσῖμο ἀπὸ τῆς πολῶσῃς συγκαμῖσῃσις τοῦ θριάμβου, ὁ δὺ κακοῦργοι, ποδὸ εἶχαν ἔφθε ἀπὸ τῆ Βενετία κ' εἶχαν προστωμοῖσι στὸ σκοτός τῇ στυγερῇ μηχανορραφία τους, κηρῖαν κηρῖα τὸν κοῖτῶνα τους καὶ τοὺς κῆρῖφσαν στὸ ἴδιο κηροῖθῆ τῶν μὲ τὰ φροκῖα σπῆλῆτα των ...

Τὸ φροκῖδες ἐγκλήμα προκῆλεσε ἀναστάσει γενεθῇ, γιὰ τὴν ἀνανδρία τοῦ τῶν ἀφροῖτητά του. Οἱ δολοφῶροι συνελήθηθησαν καὶ καταβῶσθῃκαν στὸν δία τοῦ σταυροῦ θάνατον. Ἐπειτα τὰ σῶμάτια των κομωθῶσθῃκαν ἀπὸ τὸ μανιῶνο πλῆθος, τὸ ὁποῖο τοὺς ξεκῆρῖφσε ἀπὸ τοὺς σταυροῦς των, νεκροῦς πειὰ ...

Ἀπὸ ἴπρηξε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Στραντέλλα καὶ τῆς λατρευτῆς τῆς Ὁρτανσίας.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝΤ